

[Alfred Hansen]

ked og nok i endnu større udstrækning på det sorte pengemarked, hvor man altså forsøger at regulere kreditformidlingen?

Det er vel nok sådan med denne lov, at det netop er de økonomisk svage, der bliver sorteper i spillet. Vi mener naturligvis også, at der skal være tilsyn med pengeinstitutter, men vi har jo også en lov, der giver muligheder for tilsyn med sparekasser og banker, og vi føler os dækket ind gennem de muligheder, vi har her.

Vi vil gerne støtte forslaget og vil også være villige til en hurtig udvalgsbehandling.

**H. C. Hansen (FP):**

Må jeg indledningsvis takke dels det konservative folkeparti, dels retsforbundet for den tilslutning, fremskridtspartiets ønske om ophævelse af denne lov har fået. Jeg vil også sige tak til det radikale venstre og til kristeligt folkeparti for den interesse, jeg har forstået disse to partier har for, at vi i udvalget gennemdrøfter kreditgivningen i Danmark i bred almindelighed.

Af historisk interesse kan det vel være værd at nævne i dag, at loven i sin tid blev vedtaget under det såkaldte røde kabinet med socialdemokratiets og SFs stemmer, mens venstre, det konservative parti og det radikale parti på det tidspunkt stemte imod. Jeg forstår, at venstre i dag er i ulykkelige omstændigheder og ikke kan indtage den samme holdning, som da loven blev vedtaget for snart 5 år siden.

Efter fremskridtspartiets mening bør, som det jo fremgår af lovforslaget, loven om regulering af kreditformidling ophæves. Vi har i dag særlige kreditregler for skibsværfter, for erhvervsvirksomheder, som etableres under egnsudviklingsloven, vi har specielle kreditregler for socialt boligbyggeri og en lang række andre støtteordninger for erhvervslivet. Men denne lov er jo en generel bemyndigelse, hvorefter en politisk valgt økonomisk minister kan dekretere kreditgivning til et af ham bestemt nærmere afgrænset formål.

Loven er udtryk for den groteske tankegang, som socialisterne er i besiddelse af, nemlig at en minister og hans embedsmænd er i besiddelse af en større ekspertise end den, vore banker og sparekasser og øvrige kreditgivende institutioner igennem generationer har samlet, at ministeren og hans em-

bedsmænd har en større ekspertise end de mennesker, der til daglig beskæftiger sig med erhvervslivets problemer.

En af målsætningerne med forslaget var i sin tid, at man skulle bremse for låntagning til privat forbrug. At det administrativt i virkeligheden er umuligt, uden at man indfører østeuropæiske tilstande, burde være klart.

Efter fremskridtspartiets mening er det overhovedet ikke rimeligt at operere med et skel mellem privatsektoren og erhvervssektoren. Nationalbanken gør det som regel, f. eks. når udlånsloftet sættes op, men realiteten er, at grænsen er kunstig, fordi det netop er kreditmarkedets fornemste opgave at være den udlignende faktor mellem dem, der har et kreditbehov, og dem, der har penge tilovers. Derfor bør man se kreditformidlingssystemet under ét og som en integreret del af det samlede økonomiske kredsløb.

Man skal heller ikke være blind for, at lån til forbrug er en måde at tilføre erhvervslivet ressourcer på, og det vel at mærke på en sådan måde, at det bliver forbrugerne, der kommer til at bestemme, til hvilken del af erhvervslivet pengene skal gå. Dette sidste er vel i virkeligheden udtryk for den pluralisme, som en formentlig regeringen ikke ubekendt svensk professor ved navn Asser Lindbeck har været talsmand for. Det er i virkeligheden et vældig godt eksempel på pluralismen, hvor forbrugernes valg kommer til at danne et supplement til en i øvrigt mere eller mindre centraliseret kreditformidling, og det er netop pluralismen, denne lov kan forhindre.

Må jeg slutte af med at sige, at vi i fremskridtspartiet glæder os til en omhyggelig gennemgang af vort lovforslag i udvalget.

**Kallesøe (KF):**

Når hr. Ole Olsen kommer ind på at angribe også det konservative folkeparti for at begrænse antallet af økonomiske instrumenter til at klare de økonomiske problemer, synes jeg, det er nødvendigt at sige et par enkelte ting.

Det økonomiske instrument blev jo indført, fordi der er ført en forkert finanspolitik, fordi den private opsparing har for dårlige vilkår, fordi det offentlige bruger for mange penge, og endelig fordi der ikke gøres en tilstrækkelig indsats mod inflationen. Svækelsen af indkomspolitikken ved det seneste